



Loredana Dinu- Mamă de Matei

Capitulul din vis

- O poveste scurtă

Este întuneric și e frig. Nu știu de câtă vreme mă aflu aici, tot ce știu este că nu știu nimic... Of, că filosofie îmi trebuie mie acum!... Merg încontinuu, fără încetare. Sufletul meu caută, picioarele se îndreaptă sigure către un tărâm pe care nu îl cunosc, fără hartă, fără instrucțiuni. Simt frică, dar determinarea mea este atât de mare, scopul mult prea înalt, așa că frica nu are nici o șansă să se cuibărească în pieptul meu!

Aici să fie Tărâmul de Nicăieri? Citești prea mult soro, viața nu este despre basme și povești... Încerc să îmi amintesc cine sunt, măcar numele să mi-l aflu... Oare am o familie? Cum am ajuns aici? M-a trimis cineva? Simt un gol, asemănător cu dorul... Of, ce sentimente amestecate! Om singur sunt, la cât de confuze îmi sunt gândurile!...

Zăresc umbre în depărtare. Umbra este dovada că la un moment dat voi afla o sursă de lumină, fie ea chiar și slabă. Unde este lumină este și căldură! Îmi frec palmele de bucurie, și cu mai multă îndârjire înaintez prin întuneric. Apoi se aude un strigăt stins, plăpând, ca mieunatul unui pisoi care nu a învățat încă să își strige mama.

Mama!

Se aude din nou. Mama? Un copilăș își strigă mama? Atunci stomacul meu se strânge, mă îndoiesc de la mijloc, până mă trânteste în genunchi, abia respirând. Sudori reci îmi lipesc bretonul de frunte și bluza de spatele încovoiat de durere. Strigătul copilului este o trezire la realitate, știu de ce mă aflu aici. Pentru copilul meu!

Luna încă stăpânea cerul, rotundă și plină, când Livia dădu păturile la o parte, coborând din pat, pășind desculță, pe podeaua rece. Mai întâi se asigura că reglează căldura în toată casa, apoi se îndrepta către baie. Dușul o înviora cât o mie de exerciții. Nu că s-ar fi omorât oricum cu sportul. Apa caldă și mirosul revigorant al săpunului erau modul ideal de a începe ziua.

Dimineața continua apoi în bucătărie, unde pregătea micul dejun pentru familie. Pentru Andrei, soțul ei și pentru Tudor, băiețelul ce în curând avea să împlinească cinci ani. Cinci ani plini de bucurii, de clipe binecuvântate, dar și de momente dificile, pe care le-au depășit cu inima strânsă, mică, mică. *Dă Doamne, să scăpăm cu bine și din asta!* Așa-i viața de părinte, deopotrivă grea, dulce, confuză, frustrantă, dar infinit mai împlinită și mai frumoasă. Și nu aveai ce-i face. Un amestec de sentimente pe care cu greu reușești să le aduci în echilibru. E greu este să pui în cuvinte definiția a ceea ce înseamnă să fii părinte.

Alarma. Sunetul apei ce o anunță că soțul ei se trezise deja. Mai rămânea Tudor. Deschise ușurel ușa dormitorului. Lumina lămpii de veghe cuprindea cald toată încăperea. Dar acesta nu era singurul scut împotriva întunericului. Ca să fie somnul mai ușor, băiețelul alesese patru jucării de pluș care să-l păzească, care acum dormeau și ele răspândite prin tot patul: ursulețul, leneșul, dinozaurul și curcubeul zâmbăreț.

Ce monstru de noapte ar reuși să treacă de cei patru cavaleri? Și apoi mai erau și prietenii imaginari desigur, scutieri neînfricați.

Gene lungi, chip senin, respirația ușoară. Să tot stai să îl privești. Nu i-ar fi întrerupt somnul dulce, dar știa ce înseamnă pregătirea pentru grădiniță, negocierea pentru fiecare secundă în plus de somn. Și în timp ce Livia își aduna gândurile ca să pună la punct o strategie prin care să supraviețuiască și acestei dimineți, planul i-a fost întrerupt de un pârț zgomotos. Nimic nou, acestea erau la ordinea zilei. Și cele mai amuzante. Pentru copii, desigur.

Mama deschise geamul, lăsând aerul proaspăt al dimineții să se așeze pe podea, pe așternuturi, pe fiecare centimetru din jur. Mângâie ușor chipul senin, aproape fără să îl atingă. Se aplecă, atingându-și ușor nasul de părul lui, coborând apoi spre năsucul mic, ca într-o formă de salut. Drept răspuns, o mână se ivi de sub pătură.

-Mai vreau să dorm, mi-e somn! Se auzi un mormăit, ca un mieunat stins.

Mama respiră și expiră de două ori, părând că a mai făcut asta de multe ori în ultima vreme. Se abține să nu cumva să îi scape ceva nepotrivit și își recalculează rapid strategia.

-Of, știu, și eu aș mai fi dormit, zău! E atât de cald patul, și moale și pufos. Nici că îmi vine să cobor. Dar trebuie să ajungă fiecare la serviciul lui, nu-i așa?

De sub pătură nu veni nici un răspuns, așadar continuă:

-Ți-am pregătit ceai cu miere și pâine prăjită cu unt. Și în plus, sunt foarte curioasă pe cine vei lua azi cu tine la grădi? Pe Tom? Pe Bobiță? Pe Olaf?

Pătura coborâ ușor și doi ochi albaștri, somnoroși, o priveră.

-Astăzi o să iau o mașină cu mine, să știi. Pe cea albastră, pe care am luat-o ieri, cu banii din pușculiță, spuse copilul mândru.

-Mi se pare corect. Acum hai la baie să speli dințișorii și ochișorii, apoi te aștept în bucătărie, bine?

-Mami, vii cu mine la baie? Se auzi un mic miorlăit în spatele Liviei.

-Of pisiule, bine fie, dar va trebui să înveți să faci treaba asta singur, bine?

-Bine, sosi rapid răspunsul băiețelului.

Îl ajută să se spele pe dinți, apoi se îndreptară spre bucătărie unde cafeaua pesemne că era gata, căci mirosul de cafea proaspătă ajunsese până în sufragerie. Irezistibil! Își sărută soțul pe obraz, el o strânse ușor de mijloc, apoi se așezară la masă.

-Mami, aș vrea și o felie de pâine cu ciocolată.

-Tudor, știi că nu se poate.

-Dar de ce? Se bosumflă Tudor.

-Pentru că dimineața trebuie să mâncăm cea mai sănătoasă și echilibrată masă din zi. Este cel mai bun combustibil pentru stomăcelul nostru, exact ca la mașină. Trebuie să o alimentăm bine, ca să fim plini de energie. Doar așa putem cel mai bine să ne jucăm sau să lucrăm.

-Așa-i colega, am mai discutat despre asta, interveni tatăl. Crezi că mașina ar putea să meargă dacă în loc de benzină i-am pune nisip? Hai să terminăm de mâncat, ca apoi să plecăm spre grădiniță, bine?

În curând, toți trei erau pregătiți de plecare. Un sărut pe frunte, altul pe năsuc și al treilea pe obraz. Fiecare își primise sărutul de despărțire, care să le ajungă până când se vor regăsi seara. O îmbrățișare și cheia se răsuci în broască.

Înaintează în întuneric. O luminiță caldă, galbenă, se ivește în apropiere, de nicăieri. Plutește ușor înaintea mea. Clipsec de mai multe ori și mă ciupesc. Oare este aievea sau este adevărat? Dar cum ar putea să fie adevărat tot ce se întâmplă acum?

Sclipirea caldă înaintează în direcția opusă. Într-o lume plină de întuneric chiar și o scânteie poate deveni o fărâmă de speranță. Cum să nu o urmez?

Pășesc cu grijă, deși luminița caldă valorează cât un felinar. Străpunge întunericul în calea noastră, iar eu o urmez credincioasă, cu încredere deplină. Pământul este moale sub tălpile mele. Uneori am impresia că nu pe materie pășesc ci pe mii de valuri care amenință să se spargă la fiecare presiune pe care picioarele mele o eliberează asupra spațiului necunoscut..

O tânguire prelungă, o descărcare a durerii umple aerul în jurul nostru. Luminița înaintează netulburată. Vibrațiile îmi ridică părul pe ceafă, îmi ametește stomacul și un vârtej îmi cuprinde mintea.

Mama!

Ar putea fi halucinații. Să aud chemări care nu au expeditor. Să văd lumini care nu există. Ar putea ca toate acestea să fie plăsmuirile minții mele obosite. Dar cum ar putea să nu reacționez la chemare?

Nu știu cine sunt, nu știu unde merg, nu știu ce am făcut până acum, dar ceea ce știu cu siguranță este că sunt mamă. Inima mamei aude chemarea de fiecare dată, fără ezitare, fără îndoială.

Luminița se oprește și sclipirea se stinge. Nu sunt sigură până unde am ajuns sau dacă sunt tot într-un spațiu infinit. Valuri de căldură mă izbesc și îmi e tot mai greu să respir. Fața îmi arde, tot corpul îmi arde. În același timp, friguri îmi străbat corpul întreg. Îmi este cald și frig în același timp.

Mii de felinare se ridică deasupra mea. Un zid se ivește din nimic. Litere dezlânate lucesc în lumina felinarelor. Ca să ajungi la el, va trebui să treci prin apă și foc. Ești dispusă să înfrunți pericolul? Ar putea fi necesar să renunți la propria ta viață. Ți vei asuma riscul?

Zilele se derulau aproape la fel. O familie obișnuită, cu ocupații comune, cu bucuriile și provocările obișnuite, ale vieții. Livia era bibliotecar la Biblioteca Națională, fiind îndrăgostită de cărți de când se știa. *Cât va mai dura până când te vei apuca de scris?* O încuraja soțul de câte ori avea ocazia. Da, în secret își dorea tare mult să scrie, dar oare avea talent de scriitoare? Și de ce să își dorească mai mult decât are deja? Avea o viață frumoasă, liniștită, cu ce drept să ceară mai mult de la Dumnezeu?

Andrei era pasionat de mașini și iubea să le repare, să le readucă la viață, să le pună în valoare. S-a bucurat când a realizat că și fiul îi împărtășea aceeași pasiune. Încă nu împlinise cinci ani, și Tudor cunoștea deja aproape toate denumirile și modelele de mașini, iar colecția lui de mașinuțe era impresionantă. Cu greu se mai găsea câte un model nou pentru micul colecționar.

Deși trecuse de treizeci de ani, anii nu se descopereau pe chipul Liviei. O pierdeai ușor printre adolescenți. Ochi albaștri iarna dar verzi vara, ten luminos cu urme de sărut de soare, cu pistrui și alunițe. Păr bogat, castaniu, uneori ondulat, alteori drept, fără să surprindă pe cineva că părul ei avea propria lui dispoziție. Blândă, cu ochi calzi și vorba așezată și rareori, furtună.

Andrei abia împlinise și el treizeci și cinci de ani, și se știa despre el că este un om hotărât, care apreciază și urmărește întotdeauna practica și logica.

Fundația familiei lor fusese ridicată prin multe încercări și cumpene, înainte ca Tudor să le îndrume pașii către căminul lor. Tudor a fost busola, cel care i-a adus împreună ca familie, dincolo de orice altceva ar fi putut fi ei doi împreună, sau separat.

Tudor a apărut în viața lor ca ceva firesc, potrivit, fără calcule sau așteptări. Nu a încurcat socoteli, însă a generat planuri pentru un viitor mult mai îndepărtat. Era un copil bun, blând, iubitor, și totuși un copil. Trecea prin etapele firești ale copilăriei, de la a fi veselia întruchipată, până la a-l lua pe nu în brațe. Prin unele salturi părinții treceau mai ușor, prin altele ceva mai greu. Și când totul părea pierdut, un alt copil parcă le trecea pragul, de n-ai fi zis că vreo secundă a fost altfel. Creșteau și învățau împreună.

Serile îi găseau sub pătură. Mama citea povești în timp ce Tudor asculta atent cu capul pe umărul ei. În multe seri Livia adormea lângă Tudor, deși știa că este vremea ca Tudor să se obișnuiască să doarmă singur. În toată povestea asta i se părea că ea este cea nepregătită ca fiecare să doarmă în patul lui, și nu Tudor.

Nu poți cere unei mame să nu facă nimic, să stea, pur și simplu. Sau să aștepte. Mamele trebuie să facă ceva, așa este sufletul mamei. Este cusut de sufletul copilului ei.

Așa că nici nu a fost nevoie să mă gândesc prea mult. Este unul dintre lucrurile ce conduc mamele prin maternitate. Unii îl numesc instinct, alții îi spun simțul matern. Orice ce ar fi el, întotdeauna se va întinde ca niște aripi și va proteja copilul de orice pericol. Chiar cu prețul vieții mamei.

Cerul se poate prăbuși, însă atâta vreme cât brațele mamei sunt petrecute în jurul copilului, pruncul este la adăpost.

Am înaintat în beznă. Pâlپări înalte, galben-roșii, se unduiau în depărate. Am pășit cu hotărâre, fără tăgadă. Mă apropii tot mai mult de focul care dogorește ca jarul unei sobe pline. Închid ochii, înaintez și simt cum pielea se răzvrătește, urlă, apoi fiecare petic se umflă în mici bule, pline cu lichid. Sunt mii pe pielea mea. Unele se sparg, dureroase, și în locul lor, cresc altele.

Nu îndrăznesc să deschid ochii dar înaintez, deși fiecare fâșie de piele este durere. Simt cum las dogoarea în spate și cum tălpile mi se scufundă în nisip, apoi în apă. Apa îmi urcă până la glezne, dar nu mă oprește. Continui să merg, în timp ce apa îmi înconjoară pântecul, apoi gâtul. Un val uriaș se sparge peste mine. De apă mi-a fost cel mai teamă. De apa care îmi inundă plămânii, îi dilată, și apoi îi sufocă.

Mă zbat, frica și panica mă cuprind, deși nu pentru mine îmi este teamă. Cum să fie ăsta sfârșitul?! Nu sunt nici măcar la jumătatea călătoriei. Mai am atâtea să îi spun, atâtea să îl învăț. Îmi agit mâinile, picioarele și deși îmi dau seama că este în zadar, disperarea nu mă lasă să stau pe loc.

Devin una cu apa, devin una cu pământul. Un gând îmi plutește prin minte. Din ce suntem făcuți până la urmă, din apă sau din pământ? Și de ce totuși în pământ ne întoarcem, și nu în apă...?

Diminețile erau asemănătoare. Mama se trezea prima, pregătea micul dejun. Apoi se îndrepta spre camera lui Tudor pentru a-l trezi. Și totuși , dimineața asta a fost altfel.

Respirația băiatului era ușoară, ca un fulg. În schimb sprâncenele erau împreunate ca într-o încruntare iar buzele țuguiate ca într-o uimire. L-a sărutat ușor pe obraz, apoi și-a trecut nasul prin părul lui, ajungând apoi până la nasul mic și cărn. Băiatul încă dormea profund.

Mama l-a mângâiat, încercând să îl miște ușor. Nici o reacție. *Se pare că astăzi este obosit tare*, își spuse mama în gând. Continuă în încercarea ei de a-l trezi, dar părea că nimic nu funcționează. Panica și frica cuprindeau rapid inima mamei. Începu să îl mângâie mai apăsător, apoi să îl strângă ceva mai tare de braț. Mâna copilului rămase la fel de moale. Livia a simțit cum fiecare parte din corp îi îngheață. Cu pașii tremurând, plutind mai degrabă decât mergând, reuși să ajungă la bucătărie, și aproape fără glas rosti:

-Nu reușesc să îl trezesc pe Tudor.

Andrei observă imediat figura albă, străvezie, a Lievei. Ce nu este în regulă? A trecut rapid pe lângă ea, fugind spre dormitor. Băiatul dormea în continuare. Îl strigă pe nume, încet, apoi din ce în ce mai tare, fără să primească vreo tresărire, vreun răspuns. Livia îngenunche lângă pat, abia reținându-și lacrimile, în timp ce Andrei încerca să îl trezească pe copil. Băiețelul dormea în continuare netulburat.

-Sună la urgențe, repede! o rugă Andrei.

Ambulanța sosi rapid. În mai puțin de cinci minute interfonul anunță prezența paramedicilor. Mama plângea, ținând copilul de mână. Andrei, se urcă în mașină și urmă ambulanța.

Ajunseră la spital, unde fu preluat imediat.

După multe ore lungi, după analize și teste, un medic pediatru îi întâmpină într-un final pe cei doi părinți.

-Știu că ceea ce urmează să vă spun va părea de necrezut. Însă am nevoie de toată deschiderea dumneavoastră. În astfel de situații, granițele lumii se mută. Uneori sunt difuze, alteori se schimbă cu totul.

-Sigur că da, domnule doctor, vă ascultăm, numai să aflăm ce se petrece! Spuse Andrei cu glasul tremurând.

-Copilul se află acum între două lumi. Nu e nici cu noi, dar nici plecat nu este.

-Poftim?! Domnule doctor, în ce film vă imaginați că suntem? Vorbim despre știință sau despre lucruri închipuite?!

-Domnule, vă înțeleg durerea dar și dumneavoastră trebuie să înțelegeți că doar știința uneori nu este îndeajuns. Îmi pare rău să vă spun că...

-Domnule doctor, cu tot respectul, aș vrea să ne preia un medic adevărat, care ne poate ajuta. Este viața copilului nostru în joc, nu avem timp de povești!

Livia plângea încetișor pe un scaun ce o dată fusese alb. Acum era îngălbenit, iar vopsea sărise din loc în loc. Fusese cândva nou. Acum nu mai era întreg. La fel ca și sufletul ei, de acum sfărâmat.

Andrei aștepta furios un alt medic, care să îi explice ceva logic, ceva care să poată pricepe.

-Îndrăznesc... Să vă deranjez, doamnă... Am auzit discuția... Ni s-a întâmplat și nouă... Ar trebui să îl ascultați pe domnul doctor...

Livia ridică ochii spre femeia ce stătea înaintea ei, ținând un copilăș de mână. Să fi avut vârsta lui Tudor?...

-Poftim? Atât reuși Livia să articuleze.

-Știu, pare incredibil, dar am trecut prin asta acum doi ani. Filip avea numai doi anișori. A fost cumplit și bizar în același timp, însă domnul doctor m-a ajutat să ajung între cele două lumi, de unde mi-am recuperat băiețelul. L-am adus înapoi acasă, căci se pierduse.

-Poftim? Repetă Livia, uitându-se în jur, în același timp. Ce inimă aveți ca să vă bateți joc de durerea unei mame?

-Știu, că este greu de crezut, dar ascultați ce are medicul de zis. Nu o să vă pară rău...

Livia se ridică de pe scaun și se îndreptă spre Andrei.

-Vino, îi spuse.

Își petrecu brațul peste brațul lui. Se îndreptară împreună spre cabinetul doctorului, și după ce ciocăniuse ușor, intrară.

Se așezară pe cele două scaune din fața biroului.

-Vrem să știm, spuse Livia.

Surprins, Andrei se uită spre soția lui. Și apoi cu greu, își mută privirea spre doctor.

Doctorul încuviință.

-În regulă. Știu că pare neobișnuit. Astfel de cazuri nu se prezintă la știri. Probabil că înțelegeți de ce. Oamenilor le-ar fi foarte greu să înțeleagă. Sau să creadă.

-Cum a ajuns Tudor acolo? Întrebă Livia fără să își recunoască propria voce.

-De cele mai multe ori, nici noi nu știm. Sunt lumi a căror funcționalitate este peste puterea noastră de pricepere. Până de curând, nu știam nici cum se poate ajunge până la copiii pierduți.

-Copiii...pierduți? Întrebă Livia, cu neîncredere.

-Întocmai, răspunse doctorul. Unii copii pur și simplu se pierd în altă lume. Ajung aici pe lumea asta, în viețile noastre, pentru ca apoi să simtă chemarea unei alte lumi. Desigur că părinții le plâng absența, așa că am tot căutat o cale prin care să-i aducem pe copiii acasă. Nu știm cine sau ce, acel ceva ce este mai presus de noi, ne-a deblocat drumul dintre lumi și le-a permis mamei să-și recapete copiii pierduți.

-Mamei? Adică Livia trebuie să ajungă pe drumul dintre lumi, ca să îl aducă înapoi pe Tudor? Întrebă Andrei consternat, nevenindu-i să creadă că discuția lor era adevărată. Ce se petrecea în acel moment spera să fie doar un coșmar. Dar coșmarul îl zdrobea tot mai tare, minut cu minut.

-Mă tem că da, spuse încet medicul.

-Există riscul de a nu se mai întoarce? A vrut Andrei să știe.

-Da, există.

-Nu aş putea să o însoţesc şi eu pe Livia?

-Din păcate, nu. Dar vă puteţi sprijini soţia în alt mod, chiar de aici, spuse medicul cu precauţie.

-Sigur că da, orice.

-Va trebui să fiţi lângă ea în toată călătoria, să o susţineţi din lumea aceasta. Căci ea doar cu mintea va călători, nu şi cu trupul. Veţi fi ancora ei pe lumea aceasta. Îi veţi mângâia obrajii atunci când va fi neliniştită. O veţi ţine de mână atunci când va suspina, o veţi îmbrăţişa atunci când îi va fi teamă sau când îşi va pierde speranţa. Dacă veţi fi lângă ea în tot timpul acesta, şi nu îi veţi da drumul nici o secundă, veţi fi lumina ce o va ghida prin întuneric, până la intersecţia dintre lumi.

-Trebuie să vă mai spun că în momentul în care Livia va ajunge la capătul lumii acesteia, îşi va pierde orice cunoştinţă despre lumea acesta, despre ea însăşi, chiar şi despre misiunea ei. Dumneavoastră, soţul ei, veţi fi singurul ghid, singurul felinar ce va înainta împreună cu ea prin întuneric.

Cei doi soţi se priviră preţ de câteva secunde şi fără cuvinte, purtaseră toată discuţia de care era nevoie.

-Cum se procedează? Au întrebat cei doi soţi, deodată.

Medicul a invitat-o pe Livia într-o sală alăturată. Toată lumina din cameră se concentra asupra a două paturi.

Toată procedura semăna cu o anestezie. Livia s-a aşezat pe pat, şi apoi un alt pacient a fost adus lângă ea, pe patul de alături. Tudor. Îi luă mâna micuţă într-a ei. *Nu îţi dau drumul, micule. Orice-ar fi.*

Numără până la cinci şi închise ochii. Apoi nu a mai fost nimic.

Apă. Picături de apă. Un volum mare de apă care se revărsă.

Îndrăznesc să deschid ochii. Măinile sunt întregi și curate, ca și cum nu aș fi trecut niciodată prin foc. Îmi pipăi și restul corpului. Intact. Sunt...vie...?

Mama...

Aceeași chemare. Mă ridic, mă scutur de iarbă și de crenguțele mici ce mi s-au prins de haine. Lumina galbenă apare iară. De data asta, mi se așează în palmă. Pulsează. Ritmic, ca o inimioară. Sunetul ăsta eu l-am mai auzit. L-am simțit, chiar sub inima mea. Îmi amintesc acum. Ce cântec duios, ce căldură...

Sclipirea se ridică și plutind, o pornește spre nord, pe marginea râului. Înaintez spre o altă lume, simt asta. Ceva se schimbă. Soarele încă nu a lăsat ziua în urmă, dar luna își cere deja locul pe cer. Fâșii de roz somon și de violet ce îmi aduce aminte de lavandă, împodobesc cerul ca un șir înfinit de ghirlande. Este amurgul.

Nici ziuă, nici noapte. Nici cald, nici frig. Nici lumină, dar nici întuneric. Știu unde mă aflu. Este intersecția dintre lumi. Locul în care ajung copiii pierduți.

Simt cum inima-mi crește în piept și începe să bată tot mai rapid. Sclipirea pulsează și ea în același ritm. Simt cum aerul nu-mi mai ajunge în plămâni, oricât aș încerca să îl adun. Mă opresc și mă întind pe spate. Închid ochii, încercând să inspir și să expir, calculat, ca într-un exercițiu.

Inspir, unu, doi, trei, patru. Și expir, unu, doi, trei, patru. Sângele nu-mi mai aleargă prin vene, respirația se domolește. Deschid ochii și sclipirea plutește deasupra inimii mele. Ești ajutorul meu, așa-i?

Sclipirea se înalță și luminează ca pâlparea de lumânare. Semnul de care aveam nevoie. Lumina este călăuza mea în călătoria asta care capătă sens.

Odată ce înțeleg, mă ridic și merg mai departe. Nu îmi mai este nici teamă și nici urmă de îndoială nu mai am. Am să ajung la tine curând, Tudor!

Mă apropii tot mai mult și o cupolă de veselie și glasuri de copii, se ridică deasupra mea. Nu ai cum să nu zâmbești, nu ai cum să nu te bucuri de priveliște. Este precum un Rai, ca o lume doar a copiilor. Leagăne agățate de nori, vată de zahăr plutitoare, tobogane coborând din cer.

În toată lumea de copii, l-am reperat repede pe Tudor. Am știut că el este al meu pentru că inima a început să-mi cânte. O mama întotdeauna își va recunoaște copilul.

Oamenii nu vorbesc despre lucrurile acestea, decât poate foarte puțin. Și pot să înțeleg, pentru că este atât de greu numai să te gândești la ele. Numai amintirea singură a experienței mele înseamnă durere, durere fizică și durere de suflet, chiar și la ani distanță. Înseamnă să îți amorțești din nou mintea și corpul, ca să nu mai simți. Înseamnă să trăiești în întuneric, pentru că nu mai suporti lumina.

Acum trei ani era să îl pierdem pe Tudor. Lumea academică și științifică încă nu poate explica acest fenomen. Nu poate explica cum copiii se pierd în vis, se pierd în somn, închid ochii și dorm pentru totdeauna.

Nu știam de drama miilor de părinți care trec prin asta în fiecare an. Nu știam de eforturile lor, de durerea care îi unește, dar care pe cei mai mulți îi separă. Fiecare face față cum poate, după propriile puteri.

Nu știam despre tot procesul de recuperare, în care mama se avântă în necunoscut pentru a-și aduce pruncul acasă. Unii reușesc, alții nu reușesc. Unii copii pierduți nu vor să se mai întoarcă, lăsând inima părinților spartă în mii de bucățele, imposibil de reparat.

În timp ce îl căutam pe Tudor, o altă mamă își chema pruncul: Hai acasă, cu mama. Iar el îi răspundea: Mama, dar uite câți copii sunt aici, cu care să mă joc! Și avem aici de toate, îngerii ne cântă seară de seară, înainte de somn. Ne leagă în pătuțuri de nori, mama!

Și mama plângea încetișor, dar eu îi auzeam inima urlând. Inima mea de mamă a auzit o altă inimă de mamă. S-au recunoscut în durere.

Nu mai plânge mama, *îi spunea copilul zâmbind. Îți promit că am să mă întorc. Nu va fi nevoie să mai vii să mă cauți. Știu singur care este drumul spre casă. Acum întoarce-te în lumea ta și trăiește. Îți promit că ne vom revedea curând. Aici sunt și copiii care nu reușesc să se mai întoarcă în lume. Fie pentru că părinții nu îi caută ori fie pentru că ei înșiși nu își mai amintesc de drumul spre casă. Așa că am să mai aduc pe cineva cu mine. Un alt copil pierdut, care are nevoie de o mamă și de un tată.*

Trei ani mai târziu am vorbit cu mama pe care o întâlnisem între lumi, și care pe atunci se întorsese în lumea asta cu brațele goale. Copilul ei pierdut s-a întors, așa cum i-a promis, dar și cu un frățior. Astăzi are gemeni, de doi ani.

Epilog

Multe experiențe grele sunt pe lumea. Unele ne fărâcă iar altele ne distrug, fără pretenția de a mai fi întregi vreodată. Să dai sens unei pierderi, să aduci o încheiere, să aprinzi o lumânare în întuneric, poate aduce un pic de alinare.

Am construit povestea de mai sus cu două sensuri.

Primul sens. Atunci când i se îmbolnăvește copilul, o mamă este dispusă să treacă prin apă și prin foc, la propriu, numai să își știe pruncul sănătos. Câtă vreme copilul îi este bolnăvior, mama se află între două lumi. Nu știm despre cealaltă lume, dar știm sigur că pe lumea asta nu este întru totul. Iar sensul implicării tatălui este evidentă și de ajutor pentru toată familia. Este ceea ce un tată adevărat are de făcut.

Al doilea sens este pierderea unui copil. Pierderea este sfâșietoare, nimic nu mai are sens, nimic nu mai are rost. Mama ar face orice să-și țină pruncul în brațe, chiar și pe cel nenăscut. Este mult întuneric, multă durere fizică, multe zile în care își dorește doar izolare, căci de altceva nu mai are nevoie. Pentru o vreme, mama nu mai simte că trăiește, atât de sfărâmat îi este sufletul.

Lumina caldă este soțul, partenerul, care este alături de mama îndurerată. Pentru că nu este doar durerea mamei și în nici un caz, nimeni nu ar trebui să treacă prin durerea asta de unul singur. Lumina caldă din întuneric poate fi și un părinte, un prieten, un preot, un psiholog. Oricine care poate ghida calea mamei înapoi către lume.

Acesta a fost cadoul meu pentru voi. Sper să
îl primiți și să vă fie de folos, în vremuri
grele.

O povestire scurtă care se adresează
părinților, prin sensurile construite. Știu
durerea și apăsarea, o văd și o înțeleg. Să fii
părinte nu este ușor.

Și o să îndrăznesc să cred că această poveste
nu se adresează doar părinților, ci oricui
poate extrage ceva folositor din esența ei.